Lieta Nr.130076615
Lietvedības Nr.1-0766-15/25

SPRIEDUMS

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā, 2015. gada 22. decembrī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesnese U.Melameda, izskatīja rakstveida procesā Abrenes ielā 3, Rīgā, administratīvā pārkāpuma lietu /pers. B/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes 2015. gada 28. augusta lēmumu Nr.D57/05/511118177/1.

Aprakstošā daļa

Tiesā saņemta /pers. B/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes 2015. gada 28. augusta lēmumu Nr.D57/05/511118177/1, kurā norāda, ka Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvalde (turpmāk tekstā - RPP Zemgales pārvalde), izskatot /pers. B/ sūdzību, ar 2015. gada 28. augusta lēmumu Nr.D57/05/511118177/1 (Lēmums) ir atstājusi negrozītu RPP Zemgales pārvaldes inspektora R.Grišuļa 2015.gada 12.augusta pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 511118177.

/pers. B/ uzskata, ka RPP Zemgales pārvaldes Lēmums ir nepamatots un apstrīdams turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

Saskaņā ar Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes inspektora R.Grišuļa 12.08.2015. sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr.511118177 konstatēts, ka 12.08.2015. plkst. 09:48 transportlīdzeklis Audi, v/n /TL numurs/, novietots stāvēšanai Rīgā, /adrese/ 522.ceļa zīmes darbības zonā un pieņemts lēmums piemērot naudas sodu EUR 40.00 apmērā.

Pamatojoties uz 12.08.2015. rakstveida sūdzību par augstāk norādīto lēmumu, 28.08.2015. Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka p.i. N.Mecaucis pieņēmis lēmumu Nr.D57/05/511118177/1, turpmāk tekstā - Lēmums, saskaņā ar kuru sūdzība noraidīta un atstāts spēkā Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes inspektora R.Grišuļa 12.08.2015. sastādītajā administratīvā pārkāpuma protokolā-paziņojumā Nr. 511118177 pieņemtais lēmums par nauda soda uzlikšanu.

Lēmumam un tajā norādītajiem argumentiem nepiekrīt, uzskata Lēmumu par nepamatotu, prettiesisku un tiesības un likumiskās intereses aizskarošu, tādēļ Lēmumu pārsūdz pilnā apjomā.

Uzskata, ka Lēmuma nepareizība izpaužas zemāk norādīto apsvērumu sakarā:

Sākotnējā sūdzībā attiecībā uz Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes inspektora R.Grišuļa 12.08.2015. pieņemto lēmumu norādīja, ka konkrētais administratīvais pārkāpums tika izdarīts aiz neuzmanības un neapzināti, jo cilvēciskā faktora dēļ nebija pamanījusi, ka pie iebraukšanas stāvlaukumā ir izvietota konkrētā ceļa zīme. Papildus - sākotnējā sūdzībā apliecināja, ka administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktu nožēloja.

Uzskata, ka Lēmumā šie apstākļi vispār nav izvērtēti un Lēmums pieņemts balstoties vienīgi uz formālu konkrētā administratīvā pārkāpuma protokola-paziņojuma sastādīšanas faktoloģisko apstākļu atreferējumu.

Lēmumā ietvertas atsauces uz tiesību normām attiecībā uz administratīvā pārkāpuma protokola-paziņojuma sastādīšanas nosacījumiem, pierādīšanas pienākuma un apjoma regulējumu, kā arī formāli citētas citas tiesību normas, kas regulē administratīvo pārkāpumu izskatīšanas procesu, tomēr Lēmums nesatur vispusīgu un objektīvu argumentāciju sākotnējā sūdzībā izteiktajam lūgumam par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.panta piemērošanu konkrētajā situācijā.

Uzskata par nepamatotu Lēmumā ietverto viedokli par to, ka spēkā esošais tiesiskais regulējums uzliek par pienākumu ar naudas sodu sodīt visas personas, kas izdarījušas konkrēto pārkāpumu un sakarā ar to, ka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss par konkrēto administratīvo pārkāpumu paredz tikai vienu soda veidu un apmēru, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.panta piemērošana nav iespējama. Šāda tiesību normu

interpretācija /pers. B/ ieskatā ir prettiesiska, nepamatota un nepieļaujami sašaurināta.

Ne Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pants, ne citas tiesību normas neparedz aizliegumu vai ierobežojumus amatpersonām piemērot atbrīvojumu no administratīvās atbildības maznozīmīga pārkāpuma gadījumā, ja tiesību norma, kas paredz atbildību par konkrēta administratīvā pārkāpumā izdarīšanu, paredz konkrētu soda apmēru. Vienīgie ierobežojumi ir saistāmi ar tiesību normā paredzētā naudas soda apmēru - līdz četrdesmit euro, kā arī izvērtējumu, vai konkrētais pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Tieši augstāk minētie faktori prioritāri bija tie, kas bija jāizvērtē Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka p.i. N.Mecaucim pirms Lēmuma pieņemšanas. Diemžēl tas nav noticis, kā rezultātā ir pieņemts prettiesisks Lēmums.

Kā redzams no konkrētās lietas faktiskajiem apstākļiem izdarītais administratīvais pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai (norādes uz šādu apstākļu pastāvēšanu nesatur arī Lēmums), jo konkrētajā vietā stāvvieta vispārīgi ir atļauta un konkrētais laukums ir paredzēts kā publiska stāvvieta, turklāt laika ierobežojums acīmredzami ir ieviests nesen un būtu tikai saprātīgi, ja sākotnējā periodā par stāvvietas apsaimniekošanu atbildīgās personas un/vai policijas amatpersonas par konkrēto ierobežojumu brīdinātu, nevis piemērotu soda sankcijas. Šāda pieeja atbilstu taisnīguma principam.

Uzskata, ka gadījumā, ja Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka p.i. būtu pilnīgi, objektīvi un vispusīgi izvērtējis visus konkrētās situācijas apstākļus, būtu tikai loģiski un saprātīgi konkrētā administratīvā pārkāpuma sakarā piemērot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantā ietverto iespēju atbrīvot no administratīvās atbildības maznozīmīga pārkāpuma gadījumā, izbeidzot administratīvo lietvedību un atbrīvojot no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar aizrādījumu.

Uzskata, ka, ievērojot konkrētā administratīvā pārkāpuma apstākļus, aizrādījums būtu pietiekams un atbilstošs līdzeklis, kas viennozīmīgi rosinātu /pers. B/ turpmāk nepieļaut šādu pārkāpumu izdarīšanu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, kā arī vadoties no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 288.panta pirmās daļas un 289.[1] panta, lūdz tiesu atzīt Lēmumu par prettiesisku un atcelt to, izbeidzot lietu un, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantu, atbrīvot no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar aizrādījumu.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6]panta pirmo daļu, rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā.

Lietas dalībniekiem likumā noteiktā kārtībā tika paziņots par lietas izskatīšanu rakstveida procesā un tika dots laiks rakstveida paskaidrojumu iesniegšanai tiesā, taču tiesā rakstveida paskaidrojumi no /pers. B/ un Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes netika saņemti.

Motīvu daļa

Tiesa, pārbaudot un novērtējot lietas materiālus kopumā, secina, ka sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

LAPK 288.panta pirmā daļa noteic, ka augstākas iestādes pieņemtu lēmumu persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, kā arī cietušais var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc deklarētās dzīvesvietas, juridiskā persona - pēc tās juridiskās adreses Latvijā. Ja personai nav deklarētās dzīvesvietas vai juridiskās personas adrese neatrodas Latvijā, lēmumu var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietas.

LAPK 289.[12]panta otrā daļa noteic, ka Rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

LAPK 289.[13]panta trešā daļa noteic, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā **var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai**. **Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.**

Pārsūdzētajā lēmumā ir konstatēts, ka 2015. gada 12. augustā plkst. 09.48 transportlīdzeklis AUDI, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, ir novietots pie nama /adrese/, 522. ceļa zīmes "stāvēšanas aizlieguma zona" ar 822.papildzīmi "darbības laiks" darbības zonā, neievērojot Latvijas Republikas Ministru kabineta 2004. gada 29. jūnijā noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - noteikumi) 136.3.apakšpunktā (Aizliegts stāvēt 327.ceļa zīmes darbības zonā un - attiecīgi nepāra vai pāra datumos - 328. vai 329.ceļa zīmes darbības zonā, kā arī uz visiem ceļiem teritorijā, kurā iebraukšana apzīmēta ar 522.ceļa zīmi) noteiktās prasības, par ko ir paredzēta administratīvā atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149[10] panta piektās daļas 12.punktā.

Noteikumu 4.punktā minēts, ka Ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Saskaņā ar LAPK 214.[1] panta otrās daļas 2.punktu Pārvaldes inspektors Raitis Grišuls par administratīvo pārkāpumu pieņēma lēmumu uzlikt naudas sodu 40 EUR (četrdesmit euro) apmērā un sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu - paziņojumu Nr.511118177, ievērojot Ceļu satiksmes likuma 43.[2] panta „Īpatnības administratīvajā procesā sakarā ar apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu nosacījumus" un Ministru kabineta 2006. gada 7. martā noteikumu Nr.182 „Kārtība, kādā noformējams administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums par transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu" nosacījumus.

Sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu - paziņojumu Nr.511118177, veikta fotofiksācija.

Papildus minētajam, saskaņā ar LAPK 271.pantu bez tās personas klātbūtnes, kuru sauc pie administratīvās atbildības, lietu drīkst izskatīt gadījumos, kad iestājas atbildība par šā kodeksa 57.[3] pantā, 149.[10]pantā, 149.[31] panta astotajā daļā paredzēto apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu, un gadījumos, kad pārkāpums ceļu satiksmē fiksēts ar tehniskiem līdzekļiem (fotoiekārtas vai videoiekārtas), neapturot transportlīdzekli. Policijas darbinieks pamatoti un likumīgi sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu - paziņojumu un pieņēmis lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā. Piemērojot administratīvo sodu, tika izvērtēti lietderības apsvērumi, tostarp administratīvā akta vajadzība un piemērotība attiecīgā mērķa sasniegšanai - panākt, lai ceļu satiksmes dalībnieki ievēro apstāšanās un stāvēšanas noteikumus.

Pieteicēja iesniegumā min, ka transportlīdzeklis AUDI, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ bija novietots stāvēšanai minētajā vietā, jo nebija pamanījusi, ka pie iebraukšanas stāvlaukumā ir izvietota konkrētā ceļa zīme, kā arī lūdz piemērot LAPK 21 .pantu.

Saskaņā ar LAPK 243.pantu iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, tādēļ tika izvērtēti materiāli, kas kalpo par pierādījumiem lietas izskatīšanā. LAPK 243.panta pirmajā daļā noteikts, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras LAPK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Ņemot vērā, iepriekšminētos ceļu satiksmes noteikumu regulējumus, secināms, ka LAPK 149.[10] panta piektās daļas 12.punktā paredzētā pārkāpuma konstatēšanai, ir nepieciešams pierādīt, ka transportlīdzeklis novietots minētajā stāvvietā 522.ceļa zīmes darbības zonā.

No lietā esošajiem materiāliem - fotouzņēmumiem, Pārvaldes darbinieka ziņojuma, skaidri un nepārprotami saprotams, ka Pieteicējas transportlīdzeklis AUDI, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, ir novietots stāvēšanai pie nama /adrese/, pagalmā, 522.ceļa zīmes darbības zonā.

Tādējādi lietā ir vispusīgi un objektīvi noskaidrots, ka ir izdarīts, Noteikumu 136.3.apakšpunkta pārkāpums, par ko ir paredzēta atbildība LAPK 149.[10] panta piektās daļas 12.punktā.

Šajā gadījumā Pieteicējas iesniegtie argumenti ir nepamatoti un nevar būt par pamatu administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma grozīšanai. Izvērtējot to, ka administratīvais pārkāpums ir izdarīts vietā, kur attiecīgo ceļa zīmju darbības zonā drīkst novietot automašīnas laika posmā no plkst. 10.00 līdz plkst.23.00, līdz ar ko, samērīgi ar pārkāpuma raksturu, ir pamatoti piemērots naudas sods četrdesmit euro apmērā. Transportlīdzekļa vadītājiem ir jānovieto savas automašīnas atļautā vietā nepārkāpjot ceļu satiksmes noteikumus, neapgrūtinot un neierobežojot citus satiksmes dalībniekus, kā arī braucot jāvadās pēc ceļa zīmēm.

Savukārt saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktu visām fiziskajām un juridiskajām personām ir saistošs Ministru kabineta normatīvais akts, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību - Ceļu satiksmes noteikumi. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu, katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktas prasības.

Konkrētajā gadījumā LAPK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Piemērotā tiesību norma - LAPK 149.[10] panta piektās daļas 12.punkts ir imperatīva tiesību norma. Ne iestāde, ne tiesa nevar ignorēt likumdevēja noteiktās imperatīvās tiesību normas, kas paredz konkrēta satura lēmuma pieņemšanu, ja ir iestājušies tiesību normā paredzētie priekšnoteikumi. Ja reiz likumdevējs expressis verbis izteicis savu gribu, iestādei un tiesai tā ir jārespektē un tās nevarot rīkoties pretēji likumā noteiktajam (Skatīt 28.02.2007. ST lēmums "Par tiesvedības izbeigšanu" ("LV", 38 (3614), 06.03.2007.) [stājas spēkā 28.02.2007.]). Tas nozīmē, ka amatpersonai nav piešķirta rīcības brīvība nepieņemt konkrētu lēmumu par naudas soda piemērošanu vai mainīt likumdevēja noteikto naudas soda apmēru.

LAPK 32.panta otrā daļa nosaka, ka, uzliekot administratīvo sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Kā jau norādīts iepriekš, tad LAPK par konkrēto pārkāpumu paredz tikai vienu soda veidu un apmēru. Tādējādi, uzliekot administratīvo sodu, likums nepieļauj vērtēt tā apmēru, līdz ar ko šajā gadījumā nav piemērojama LAPK 32.panta otrā daļa.

Atbilstoši LAPK 22.pantam administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Lietā nav neviena objektīva, pamatota un likumīga iemesla, lai /pers. B/ atceltu piemēroto sodu.

Līdz ar to tiesa pievienojas RPP Zemgales pārvaldes uzskatam, ka piemērotais administratīvais sods 40 euro apmērā ir pamatots un samērīgs ar sabiedrības interešu ieguvumu un atbilst soda piemērošanas mērķim.

Vērtējot lietā esošos materiālus, tiesa secina, ka nav pamata apšaubīt pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, jo materiāla izskatīšanas gaitā nav konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieki tieši vai netieši, kaut kādu personīgu motīvu vadīti, būtu personīgi ieinteresēti noformēt administratīvā pārkāpuma protokolu pārkāpējam. Nekādi apstākļi, kas liktu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, netika konstatēti. Arī saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturto daļu valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, tātad, šajā gadījumā arī policijas darbiniekiem, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu. Tiesa uzskata, ka šajā gadījumā nav pamata neticēt policijas darbinieku apgalvojumiem, jo viņi nav tieši ieinteresēti šīs lietas iznākumā.

Nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai policijas darbinieki sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem kopumā.

Kā to nosaka LAPK 243.panta ceturtā daļa, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Izvērtējot visus administratīvā pārkāpuma lietas materiālus tos kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa atzīst, ka RPP Zemgales pārvaldes 2015.gada 28.augusta lēmums Nr.D57/05/511118177/1 ir tiesisks un pamatots, tādēļ nav atceļams.

Līdz ar to, tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta trešo daļu pilnībā pievienojas RPP Zemgales pārvaldes 2015.gada 28.augusta lēmums Nr.D57/05/511118177/1 norādītajai motivācijai un atzīst, ka izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams, kā dēļ sūdzība atzīstama par nepamatotu un ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Vadoties no LAPK 32., 289.^{12}, 289.^{17}, 289.^{18} pantu, tiesa

nosprieda:

noraidīt /pers. B/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes 2015. gada 28. augusta lēmumu Nr.D57/05/511118177/1.

Spriedumu var pārsūdzēt desmit darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas- 2015.gada 22.decembra Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese (paraksts) U.Melameda